

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, dat ik aan David eene rechtvaardige SPRUIT zal verwekken. Die zal, koning zijnde, regeeren, en voorspoedig zijn, en recht en gerechtigheid doen op de aarde.

JEREMIA.

1 October 1914.

No. 19

19e Jaargang.

OORLOG.

De duisterste oorlogswolken in de wereldgeschiedenis allicht ooit bekend, zijn als een doodskleed over de aarde neergestreken. Op dit oogenblik is de oorlog verklaard tusschen de grootste en machtigste volkeren van Europa, en dreigt ook de meesten der kleinere naties in zich te betrekken. Onderscheiden samentreffen heeft reeds plaats gevonden, met als gevolg: den dood van vele duizenden. Wij kunnen allen hopen en bidden zelfs nog in dit eigenste critieke tijdperk, maar zulks zou enkel te niet doen wat voorspeld is door de profeten van God, beide uit den ouden en nieuweren tijd, wat namelijk geschieden zou.

De profeet Joël heeft gezegd: „Roept dit uit onder de Heidenen; heiligt eenen krijg; wekt de helden op; laat naderen, laat optrekken alle krijgslieden. Slaat uwe spaden tot zwaarden, en uwe sikkelen tot spiesen; de zwakke zegge: Ik ben een held. (Joël 3:9, 10.)

Deze profetie is zeker tot op den letter vervuld. De grootste toebereidselen voor den oorlog ooit gekend, zijn de laatste vijftig jaar gestadig voortgegaan, en verschrikkelijke machines tot verwoesting, zoodanigen als tevoren nooit gekend zijn, worden gebruikt voor de vernietiging van leven en eigendom, zoodat „spaden” tot zwaarden zijn geslagen, en „sikkelen” tot spiesen.

De gedachte en de energie van de volkeren zijn thans niet gekeerd in de richting van werktuigen voor de industrie, maar in de richting van werktuigen ter oorlogvoering en ter verwoesting. Het is waar dat de tegenwoordige crisis plotseling ontstond, evenals de bliksem uit de blauwe lucht, maar de toebereidselen waren reeds vele jaren lang gaande. De volkeren verleidden zichzelf waar zij Vrede! Vrede! roepen, en terzelfder tijd zich ten oorlog toebereidden.

Reeds in 1832 gaf de Heere eene openbaring door Joseph Smith de Profeet, ons beschreven in het 87ste hoofdstuk van Leer en Verbonden, luidende als volgt:

„Voorwaar, aldus zegt de Heere, aangaande de oorlogen die spoedig plaats zullen hebben, beginnende met den opstand van Zuid-Carolina, welketen laatste in den dood en de ellende van vele zielen zal eindigen. De Zuidelijke Staten zullen verdeeld zijn tegen de Noordelijke Staten, en de Zuidelijke Staten zullen andere natiën te hulp roepen, zelfs de natie van Groot-Brittanje, zooals het genoemd wordt, en zij zullen eveneens andere natiën te hulp roepen, ten einde zichzelf tegen andere natiën te verdedigen; en aldus zal oorlog op alle natiën uitgestort worden.”

Dat gedeelte van de boven aangehaalde profetie wat betrekking heeft op den burgeroorlog der Vereenigde Staten, en wat thans tot de geschiedenis behoort, is letterlijk vervuld geworden. Zuid-Carolina leidde den opstand der Zuidelijke Staten in, waar de eerste kanon afgeschoten werd te Fort Sumpter. De nationale begraafplaatsen, de verminkte en kreupele veteranen, de weduwen en weezen, deze allen getuigen dat deze verschrikkelijke oorlog eindigde in „den dood en de ellende van vele zielen,” zooals was voorspeld door den Profeet Joseph, negen-en-twintig jaren voor het geschiedde. Wie anders dan een profeet kon zoo ver van te voren de plaats reeds vermelden waar het begin van den oorlog zou ontstaan, welke eventueel uitgestort zou worden op alle volkeren, te beginnen met Zuid-Carolina? De Zuidelijke Staten waren tegen de Noordelijke verdeeld, en de Zuidelijke Staten riepen andere natiën te hulp, zelfs de natie van Groot Brittanje, zooals de geschiedenis ons verteld, hen namelijk die op de hoogte zijn met hetgeen in Amerika is voorgevallen. Aldus was tot op den laatsten letter vervuld datgene van de profetie wat betrekking had op den burgerkrijg, wat namelijk het begin zou zijn van de oorlogen die te volgens stonden, en die de volkeren zouden omvatten.

Schijnt het niet alsof de tijd gekomen is dat het overige gedeelte der profetie evenzoo nauwkeurig vervuld zal worden als dat wat zoo juist spreekt van dezen Burgerkrijg der geschiedenis? Zoo eenig gedeelte van een profetie falen zou, dan kunnen wij niet veel geloof meer hebben in de rest ervan, maar wanneer één gedeelte uit is gekomen, dan vormt dat gedeelte een zékere grond voor het geloof in de vervulling van het overige gedeelte.

De volkeren van Europa hebben zich in groepen gevormd; zij hebben overeenkomsten gemaakt, en millioenen van soldaten zijn thans gereed gemaakt om het bloedigste conflict uit te vechten wat de wereld ooit gekend heeft. Wij beweren niet dat thans de tijd der vervulling gekomen is van deze wondervolle profetie van 1832, ge-

geven door den Profeet Joseph Smith, maar alle dingen wijzen op de vervulling ervan; wij echter verklaren der wereld dat elk woord zijner profetie tot op den laatsten letter vervuld zal worden. Ook echter zal de tijd komen dat de oorlog eindigen zal; wanneer deze oorlogswerktuigen veranderd zullen worden in spaden en sikkelen, want een ander heilig profeet heeft dit voorspeld. Dat echter zal geschieden wanneer God onder de natiën geoordeeld zal hebben en de volkeren zal hebben bestraft. Een plaats van vergadering is hij eveneens bezig toe te bereiden, alwaar Zijn volk van Zijne wegen zal leeren en in Zijne paden zal wandelen. Jesaja, in zijn tweede hoofdstuk, van het tweede tot het vierde vers, sprekende over deze tijden en gebente-nissen, zegt: „En het zal geschieden, in het laatste der dagen, dat de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op den top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot denzelven zullen alle Heidenen toevloeien. En vele volken zullen heengaan, en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heeren, tot het huis van den God Jakobs, opdat hij ons leere van Zijne wegen, en wij in Zijne paden wandelen; want uit Zion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem. En hij zal richten onder de Heidenen, en bestraffen vele volken; en zij zullen hunne zwaarden slaan tot spaden, en hunne spiesen tot sikkelen. het eene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen geen oorlog meer leeren.”

Vóór de vervulling van het laatste gedeelte van deze profetie, zal er eene zoodanige verwoestig zijn onder de volkeren, en zoodanige verbittering, dat hij die niet zijn zwaard tegen zijnen naaste op wil nemen, naar Zion zal hebben te vlieden om veilig te zijn.

In de groote voorbereidselen ten oorlog hebben de volkeren zich zeker gevoeld; zij hebben gevoeld dat een algemeene vrede voor goed door deze dingen gewaarborgd was, maar de tegenwoordige crisis in Europa heeft geheel en al de meening veranderd dat namelijk in de voorbereidselen ten oorlog de vrede schuilt. Vrede zal alleen dan komen als de volkeren de volmaakte wet — Het Evangelie van Jezus Christus — hebben aangenomen, dan zullen zij „hunne zwaarden tot spaden slaan, en hunne spiesen tot sikkelen”; dan zullen volkeren „het zwaard niet meer tegen elkander opheffen, en men zal den krijg niet meer leeren.”

Hoe is het dat Joseph Smith de eenigste man was, bedauwd me voldoende wijsheid en doorzicht om het tegenwoordige oorlogsprogramma uiteen te zetten, en reeds ten jare van 1832 voorspellen zou hoe en waar de Burgeroorlog zou ontstaan, alsmede dat deze oorlog het begin der oorlogen zou zijn die namelijk in de toekomst zouden worden uitgestort op alle natiën? Kon menschenlijke wijsheid zulks voorspellen? Zoo ja, waarom heeft iemand anders het dan eveneens

niet gedaan? Wij verklaren in alle nederigheid, wetende waarvan wij spreken, dat God dezen grooten Profeet der laatste dagen heeft verwekt, niet alleen om het ware evangelie van den Verlosser te herstellen, wat van de aarde was weggenomen, maar eveneens om te voorspellen wat in de toekomst gebeuren zou, zooals hij deed in het geval van den vreeselijken burgerkrijg in de Vereenigde Staten. Waren zijne instructies opgevolgd, dan zou er geen bloed vergoten zijn geworden, en het tegenwoordige conflict, ons overkomen, zou eveneens tot aller voldoening op vredelievende wijze zijn opgelost.

De volkeren van vandaag, zooals dat altijd van het begin der schieping afaan geweest is, zullen tot het besef worden gebracht dat het een verschrikkelijk ding is, het woord van God, zooals het door Zijne Profeten is bekend gemaakt, niet te achten.

Wij verkondigen door de fluisteringen van den Heiligen Geest, ons gegeven door het aanvaarden van het Evangelie van Jezus Christus, dat Joseph Smith een waar Profeet is van God, verwekt om Zijne — des Heeren Kerk — opnieuw op de aarde op te richten, om nimmer overwonnen te worden of aan een ander volk te worden gegeven, en dat zij die hem in het presidentschap der Kerk hebben opgevolgd, eveneens profeten zijn, verwekt om Zijne oogmerken te vervullen met betrekking tot alle dingen waarvan gesproken is geworden door alle profeten van ouds.

LIAHONA.

ALLES WEL! ALLES WEL!

Door SUZA YOUNG GATES.

(Vervolg van blz. 280.)

Zijn scherp oog merkte het zwijgende, eerbiedig luisterende jonge paar op, terwijl hij eveneens zag dat de gordijnen van een twaalftal wagens zachtens werden opgelicht, waarbij de inzittenden zich vereenigden met den geest welke deze zachte en zoete stem uitte. Zeker, de gebrekkige had een harde en eenzame dag gehad, om dien avond zoo bewogen te zijn; de leider nam zich zelve voor in het vervolg wat meer nauwkeurige aandacht te zullen schenken aan dezen eenzamen vader en zoon. Zijn eigen lasten waren, als de drager van de lasten van allen, groot en vele, maar eigen zorgen dienden te worden opgeofferd aan het welzijn van het geheel. Den volgenden morgen wou hij er over spreken. En alzoo droeg elk luisterend hart op de vleugelen der zoete zang en muziek zijn eigen gedachten voort.

Maar thans had de vader een oogenblik gepoosd, om te luisteren naar eenig zwak protest wat komen moest van den knaap in zijn eigen wagen, alvorens hij aan het laatste vers begon; maar de stoffige, lange en moeizame dag had de deuren der sluimering voor Tommy's

moede oogen veilig gesloten, en de man begon met het laatste vers, het eerst zeer zacht zingende, maar eindelijk heel zijn zorgend hart naar God en zijn overleden vrouw uitstreckende, liet hij alle macht en hoop doorstralen in het slotvers:

„En sterven wij alvorens daar te zijn,
 Blijde dag! Ongehoord!
 Dan zijn wij vrij van alle smart en pijn,
 In het schoon hemeloord.
 Maar als ons leven wordt gespaard,
 En w'eens in Zion zijn vergaard,
 Dan klinkt de juichkreet luid' en schel:
 Alles wel! Alles wel!”

En daarna, met de laatste vloeiende noten, omkringde de schaduw van den nacht en de slaap elke moede ziel; de kreupele ging in zijn wagen, en zelfs de geliefden verwijderden zich, en zij eveneens vergaten spoedig hun pasgeboren liefde in de heilige vernieuwing van het leven, in de sluimering.

* * *

Toen men de oververmoeide Tommy luide opriep om op te staan, omreden de morgenzon opnieuw te voorschijn kwam boven den violetten horizon, vond men den vader stil en rustende. En als Tommy opstond, en een blik sloeg op de stille en witte trekken van zijn vader, en wist dat hij evenals zijne moeder naar God was gegaan, zag hij den glimlach om de even geopende lippen, alsmede den vrede op de zacht ernstige trekken, toen drong hij den bangen kreet die trots zichzelf opkwam in zijn hart, terug, enkel zacht, maar harte-brekend schreiende:

„O vadertje, vadertje, alles is wel met u, — maar, o vader, vader!”

HET KLOOSTER VAN DEN HEILIGEN BERNARDUS.

Het gastvrij toevluchtsoord op den hoogsten bergtop van Europa trekt nog steeds de belangstelling tot zich, hoewel telefoon en telegraaf de taak van de monniken belangrijk vergemakkelijkt hebben. Maar toch ligt er een ongewone bekoring in, zelfs buiten elk gevaarvol bergavontuur om, eens te genieten van de gastvrijheid dier monniken, wier menschenliefde door de eeuwen heen zoo vaak een uitkomst is geweest voor door sneeuwstorm of lawine overvallen reizigers. Het klooster ligt 8000 voet boven de zee. Als de stichter ervan, nu meer dan duizend jaar geleden, wordt genoemd de monnik Bernard de Menthône, en zijn bedoeling was een veilig oord te scheppen op den weg der pelgrims, die uit het Noorden van Europa zich de moeilijkheden en gevaren van een tocht naar Rome getroosten. Later hebben de monniken hun taak uitgebreid over alle reizigers, wat het doel

van hun tocht ook moge zijn. Het klooster staat aan het hoogste punt van de Groote Pas die vroeger de directe verbinding vormde tusschen Frankrijk en Italië. Tallooze karavanen met hun bagage van wijn, olie en andere koopwaar zijn er voorbijgetrokken, — om niet te spreken van de eindelooze legioenen vrome pelgrims. Vorsten en kerkelijke hoogwaardigheidsbekleeders volgden den weg. En driemaal trok er een leger langs. Hannibal toog er met zijn legerscharen naar Rome. Caesar voerde zijn heerscharen er langs om West-Europa te veroveren. En ook Napoleon koos dien weg toen hij doordrong naar Italië.

In onzen tijd daarentegen is het rustig op den St. Gotthard. En alleen touristen kiezen nog dezen weg, aangetrokken ook door het merkwaardig klooster. Geen hunner laat na, aan de broeders gastvrijheid te vragen, die nooit geweigerd wordt. Langs de oude, nog uit den tijd der Romeinen dateerende wegen moet men twaalf uur lang klimmen om het hoogtepunt van de pas te bereiken. Toen schrijver dezes den tocht achter den rug had was de nacht al gevallen. Overal lag een dikke duisternis over de bergen en dalen. En overal ook heerschte oppermachtig de stilte. We waren vermoeid, niet het minst omdat we twaalf uur lang den ijzigen wind hadden moeten doorstaan, die van de bergtoppen ons toewoei. We waren dus blij, toen we van verre het geblaf hoorden van de groote trouwe honden en tevens de lichten van het klooster zagen tintelen. Spoedig stonden we vlak voor het gebouw. Het is groot, hoogst eenvoudig met smalle vensters, dikke muren versterkt met zware beeren, geheel berekend op den weerstand tegen hagel, sneeuw en storm. Het gebouw bestaat uit twee gedeelten; het eene bevat de kapel, en is bestemd voor onderdak van de monniken, en daar bevinden zich tevens een groot aantal slaapkamers voor toeristen. In het andere deel worden de arme reizigers ondergebracht.

Dadelijk na aankomst werden we ontvangen door den vader aalmoezenier Jules Darbelly, die ons naar de ontvangzaal bracht, waar reeds een groot aantal vreemdelingen vereenigd waren. Na ongeveer een uur trokken we naar de eetzaal. Aan twee lange houten tafels was plaats voor ongeveer vijftig personen. Het maal bestond uit soep, vleesch, groenten en gebak, besproeid met een kwart liter rooden wijn. Behalve dan wat het logies aangaat, wordt geen onderscheid gemaakt tusschen rijk en arm. Allen worden met dezelfde vriendelijkheid ontvangen. Zonder formaliteiten namen we allen plaats; er waren reizigers uit alle landen van Europa. tezamen ongeveer veertig. De vader-aalmoezenier trok zich terug zoodra we allen op ons gemak zaten. Geen enkele ceremonie had vóór of na den maaltijd plaats. Toen de maaltijd geëindigd was, gingen we naar buiten om het natuurtafereel te aanschouwen. De maan was opgegaan en het landschap vertoonde zich aan ons oog met een onbeschrijfelijke majesteit.

Ver weg lagen de sneeuwvelden, glinsterend in het zilverachtig licht; de bergtoppen teekenden zich scherp af tegen de lucht en over alles hing een bijna beangstigende stilte. De doordringende koude lucht noodzaakte ons spoedig weer naar binnen te gaan, en we haastten ons door de lange, onversierde steenen gangen naar onze slaapkamers: voor elk een kleine cel met gewitte muren en ook zonder eenige versiering behalve een crucifix aan den wand boven het bed. De vermoeienis wellicht, misschien ook het ongewone van de omgeving beletten ons een tijdlang het slapen. Uur na uur verging, en telkens gaf de eindeloze stilte van het klooster ons een gevoel van beklemming, dat eerst met den ochtend week. Te kwart over vijf werd de bel geluid; de tonen klonken scherp in de stille lucht, de monniken naar hun kapel roepende. Het grootste deel der vreemdelingen volgde dat voorbeeld — ongeacht het verschil in godsdienst en nationaliteit. In een hoek van de kapel staat een eenvoudige bus. Daarin kan men zijn „offrande pour l'église" werpen. Niemand is verplicht iets te geven: de bus is niet eens op een in het oog vallende plaats gezet. Niemand wordt iets gevraagd . . . Vader Darbelly nam ons na het ontbijt mee om de honden te zien. Er waren er een twintig, alle geoefend voor het reddingswerk. Tot voor korten tijd was het de gewoonte dat een paar monniken de honden vergezelden op hun reddingstochten, vooral 'door de „Vallei van den Dood", zoos als een van de gevaarlijkste plekken wordt genoemd. Maar sedert het klooster telefonisch zoowel met de Italiaansche als met de Zwitsersche zijde verbonden werd, wordt men in het klooster tijdig gewaarschuwd indien reizigers in aantocht zijn. En de honden zijn wel zoo verstandig dat het voldoende is, de richting aan te duiden, van waar reizigers worden verwacht om ze den vreemdelingen tegemoet te doen gaan en ze veilig naar het klooster terug te brengen. Elke week moeten ze er, gedurende de wintermaanden op uit, in de sneeuw- en ijswildernis, om reizigers te zoeken. Geleid door hun reuk weten ze de in gevaar verkeerenden te vinden, en, door een luid huilen, dat in de stilte ver in het rond klinkt, waarschuwen ze de monniken.

Vader Darbelly vertelde ons nog dat eens op een dag de monniken verrast werden door de nadering van een zoo groote vlucht zwaluwen dat de lucht er door verduisterd werd. Ze trokken van Italië naar het Noorden en waren overvallen door een sneeuwstorm. De monniken zetten alle vensters open en duizenden zwaluwen vlogen binnen in het toevluchtsoord. Alles was in een oogwenk vol van gevleugelde zwervelingen die niet minder vriendelijk ontvangen werden dan verdoolde menschen. Den volgenden morgen, toen het weer was opgeklaard, vertrokken ze weer. Maar ook bleven tallooze vogels dood op de steenen vloeren achter.

(Overgenomen).

ZAAIT AAN ALLE WATEREN.

Af en toe bereiken ons brieven van ons somwijlen geheel onbekende personen welke op een of andere wijze in 't bezit zijn gekomen van eenige onzer litteratuur, en daardoor zoodanig getroffen zijn geworden dat het een heele ommekeer in hunne gevoelens jegens de „Mormonen” teweegbrengt.

Zoo ook de volgende brief:

Waarde Heer.

Hierdoor wend ik mij tot u met een vriendelijk verzoek. Vroeger heb ik wel eens van de Mormonen gehoord, en vernomen dat zij zeer slechte menschen waren en de leer van Christus wilden verdraaien. Het toeval speelde mij echter onlangs de „Lezingen over de Artikelen des Geloofs” en „Het Boek van Mormon” in handen.

Ik kocht deze twee werken en heb ze gelezen. Sedert dien is mijn oordeel, — ofschoon alles mij weliswaar nog niet duidelijk is — gansch gewijzigd.

Ik verzoek u dan ook wel zeer vriendelijk mij verder te willen onderrichten. Het Boek van Mormon is waarlijk een wonderbaar boek, en ik geloof niet dat het zonder inspiratie geschreven kan zijn. Groot gebracht en onderwezen zijnde in de leer der Hervormde Kerk, geloof ik ook waarlijk dat Christus mijn Verlosser is; nochtans echter gevoel ik telkens weer dat de zonde in mij woont en zich in mijn leven openbaart. Hoewel ik steeds berouw heb over mijne overtredingen, bezit ik toch geene vrijmoedigheid om tot God te naderen. Toch echter heb ik Hem lief en is het de begeerte van mijn hart mijn leven in Zijnen dienst te besteden. Hoe evenwel zal ik zulks kunnen daar er niets dan kwaad in mij woont? Dikwijls heb ik gemeend Gods kind te zijn, maar 't heeft den schijn als was ik een knecht van Satan. Ik gevoel naar waarheid dat mijn hart niet recht is voor God, maar daar gij een dienaar zijt des Allerhoogsten, zoo roep ik uwe hulp in om mij den weg der zaligheid bekend te maken. Zou het mogelijk zijn dat een zendeling uwer kerk mij bezocht? Mijn werk laat het niet toe uit te gaan. Kan geen uwer komen, bericht mij dan even, en meld mij dan tevens waar ik uwe vergaderplaats te N. vinden kan. Wel ga ik dikwijls naar de Hervormde Kerk, maar daar is zoo weinig voedsel; het is alles zoo oppervlakkig. Ik ben weliswaar niet in de gelegenheid mij alle Mormoonsche geschriften aan te schaffen, maar het Boek van Mormon heeft zóó een overweldigenden indruk op mij gemaakt, dat ik erkennen moet dat het onmogelijk door een slecht mensch geschreven kan zijn. Kom over en help mij, want ik leef in totale duisternis.

Met groeten en betuigingen van hoogachting,

Uw dienaar: N. N.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ONZE GEHEIME GEBEDEN.

Het was reeds een der apostelen van ouds, om van latere raadgevingen en openbaringen niet te spreken, die den Heiligen van zijne dagen vermaande om zonder ophouden te bidden.

Het ligt natuurlijk voor de hand dat hiermede niet bedoeld werd om den ganschen dag op de knieën door te brengen en niets anders te doen dan enkel den tijd zoek te brengen in smeekingen voor den Heer, maar wel echter was het de meening van den apostel dat alles wat ondernomen werd door gebed diende te worden voorafgegaan.

Nu onderscheidt men drie soorten van gebeden, en wel de openbare-, de familie-, en de geheime gebeden. De laatste soort in het bijzonder is het welke wij thans onze overweging wenschen te schenken.

In 't kort eerst evenwel iets over de twee andere soorten, het eerst genoemd. Openbare gebeden zijn die gebeden welke in het openbaar worden geuit. Bij het samenkomen van een zeker aantal menschen voor godsdienstig doeleinde is het gebruikelijk niet alleen, maar zelfs voorgeschreven dat, alvorens de dienst begint, een gebed wordt opgeofferd tot den Allerhoogste om een zegen af te vragen voor het huidige samenzijn. Na afloop der vergadering is zulks evenzoo het geval, in dien zin namelijk dat een toon van dankzegging is gemengd onder het gesprokene voor de zegeningen genoten. Openbare gebeden, althans onder de Heiligen der Laatste Dagen, hebben verder plaats bij elke belangrijke samenkomst, ook al geldt het niet in het bijzonder een gewone kerkelijke dienst. Wij denken bijvoorbeeld aan de gebeden gebruikelijk uitgesproken te worden wanneer een nieuw lid gedoopt wordt, of geïnstalleerd door bevestiging en het opleggen der handen, voor den Heiligen Geest.

Familiegebeden zijn die gebeden welke uitgesproken worden in den familiekring of beter gezegd allicht, de kring van het huisgezin.

Het is een goede gewoonte van de Heiligen der Laatste Dagen, om gezamenlijk, voor de dagelijksche werkzaamheden beginnen, in eenvoudig en nederig gebed den Heere te zoeken, en Hem te vragen een zegen te willen geven over alles wat in dien dag gedaan zal worden. Behalve zulks behoort een Heilige der Laatste Dagen bij die oogenblikken tevens de belangen te herinneren en voor het aangezicht des Heeren te brengen van heel Zijn Kerk en Koninkrijk, en die der algemeene en plaatselijke autoriteiten, het werk der zending enz. Voorts is het alsdan eveneens een gevoegelijke gelegenheid om de

bijzondere dingen, waarover men den Heere wenscht te vragen, voor Zijnen troon te brengen, aangezien de leer der Kerk uitgaat van het standpunt dat een gemeenschappelijk gebed, opgezonden door een aantal rechtvaardige menschen, grooter invloed heeft dan waar zulks door een enkeling wordt gedaan, zoo althans de zaak waarover gebeden wordt, van meer algemeen dan persoonlijk belang is.

Ten slotte dan blijft ons de zaak van het geheime gebed. Zonder twijfel moeten onze geheime gebeden gerangschikt worden onder de voornaamste daden mede welke worden gedaan in betrekking tot heel het evangelie. Waar de gedachte het woord beheerscht, en in vele gevallen het woord de daad, daar is het van het allergrootste belang dat onze gedachte gekruischt en gereinigd wordt om het woord, en daardoor de te volbrengen daad, rein te doen zijn en in overeenstemming met de Goddelijke bedoelingen. Hiervoor nu is geen grooter, geen beter middel, dan het gebed, in het verborgen opgezonden tot den troon des Heeren.

De gedachte alleen dat wij in het verborgen naderen tot Hem die rein is, geen zonde kan verdragen, en geen onrechtvaardigheid wil noch kan zien, draagt er reeds ten zeerste toe bij dat wij trachten zoo oprecht en rein mogelijk te zijn als wij ons ondernemen om in het geheime gebed tot den Heer te gaan. Vandaar dan ook dat men altoos zal zien dat hij of zij die afval in het hart heeft, het eerste zijn geheime gebeden zal verzaken. Het feit toch zich bewust te zijn niet in overeenstemming met 's Heeren wenschen te hebben gehandeld, en daarentegen het bewustzijn te hebben datgene te hebben gedaan wat kwaad was in de oogen des Heeren, heeft ten gevolge dat men zich bezwaard zal gevoelen om het aangezicht des Heeren in het verborgen te zoeken, weshalve zulks een der eerste dingen is die wordt nagelaten. Zoolang dan ook iemand zijn geheime gebeden niet verzaakt, maar dezelve getrouw onderhoudt en die liefheeft, zoolang kan van zoo iemand niet gezegd worden dat hij afvallig is geworden. En waar in de meeste gevallen een ander niet gewaar wordt welke geheime gebeden wij opzenden, en of wij ze opzenden, is de sleutel hier gegeven, een toetssteen voor ons zelve, een ieder van ons, om daarmede te bepalen in welke verhouding wij tot den God des levens staan.

Bij een rechtgeaard Heilige der Laatste Dagen kan menigmaal een verlangen ontstaan naar het geheime gebed. Om in een uur van volkomen stilte en afzondering zich in rustige bepeinzing over te geven en als 't ware met den Heer een mondgesprek te houden. In tijden van gevaar of droefenis van bijzonderen aard is zulk bidden in het geheim van zeer groote kracht. Op den bodem van ieders hart ligt somwijlen zooveel verborgen wat enkel geuit kan worden aan Hem die het binnenste van ons kent en weet, dat een vertrouwelijke mede-

deeling, en omgang met den Vader van allen, een groote en diepe troost kan geven aan het hart van den oprechte. De getrouwe gevoelt zich getroost, gesterkt, bemoedigd, en is met nieuwe kracht aangedaan om mogelijke gevaren onder de oogen te zien.

Eene opwekking tot het doen van onze geheime gebeden mag in de ernstige tijden welke wij thans doorleven zonder twijfel op zijn plaats worden geacht. Niemand weet wat voor ons de toekomst baren wil. Wij wenschen geen enkele onzer lezers te ontmoedigen, en tot hiertoe hebben wij ons zelfs onthouden om in ons tijdschrift iets te zeggen aangaande den oorlogstoestand zoo plotsteling over ons werelddeel uitgestort. Zouden we zeggen dat het onverwacht was? Neen, dat was het niet. Vooral niet voor de Heiligen der Laatste Dagen. Een grondbeginsel toch is het van onze geloofsleer dat zoodanige toestanden de aarde zullen moeten overkomen. Oorlogen en geruchten van oorlogen, alsmede verschillende andere verschrikkingen hebben het aardrijk te overkomen alvorens de Zoon des Menschen Zijn duizendjarig vrederijk op aarde kan plaatsnemen. In die omstandigheden kan het geheime gebed van zeer groote kracht zijn. In het verborgen kunnen wij Vader in den Hemel bekend maken hetgeen wij wenschen. En hoevelen van ons zijn er niet die geheel in het geheim den Hemelvader bekentenissen hebben te doen. Bekentenissen allicht van vroegere zonden en zwakheden waarvan de wereld, zelfs onze naaste omgeving, onkundig was, maar die wij toch zeker ons bewust zijn, en als een scheidsmuur kennen tusschen Vader en ons. Die scheidsmuur omver te halen, opnieuw ernstige beloften af te leggen, de verbonden met den Vader van allen te hernieuwen, om opnieuw Zijne gunst te mogen erlangen, en opnieuw rust en vrede in het hart te mogen gevoelen, onverschillig wat ook de toekomst in haar schoot verborgen mag houden, kan het eindresultaat zijn van het ernstig gebed in het geheim opgezonden tot Hem van wien wij alle opperbestuur zeker weten.

iets over het oude testament.

(vervolg van blz. 286.)

WANNEER EN DOOR WIEN GESCHREVEN. Dat de gebeurtenissen door iemand, die toen leefde te boek zijn gesteld, blijkt uit gedeelten als III : 15, 16; V : 1; het profetisch karakter van den schrijver komt uit in VI : 26; in X : 13; XIX : 47; en XXIV : 29—33 kan men echter eenige latere toevoegsels ontdekken. De vermelding bij sommige gedenkteekenen, „dat zij tot op dezen dag” bestaan, welke uitdrukking veertien maal voorkomt, is in het geheel niet in strijd met het tijdperk, over hetwelk het verhaal loopt; en men kan zich moeielijk voorstellen, dat iemand anders dan een tijdgenoot gedeelten zou schrijven als

VI : 25; en de twee toespraken van Jozua (XXIII en XXIV), zoowel als de herhaalde vermelding van zijn persoonlijke omgang met God, geven den indruk dat zij door hem zelf te boek zijn gesteld, terwijl ook nadrukkelijk verklaard wordt dat hij sommige 'gedenkstukken geschreven heeft (XXIV : 26). Ewald onderstelt dat het boek vijf veranderingen heeft ondergaan door de hand van opeenvolgende samenstellers; maar deze meening heeft weinig instemming gevonden. Anderen hebben getracht een Elohistisch en een Jehovistisch gedeelte te onderscheiden; maar deze hypothese is niet vol te houden. Voor den schrijver houden sommigen Jozua (volgens de overlevering der Joden en oudste Christelijke schrijvers); anderen, Pinehas, Eleazar, een der oudsten die Jozua overleefde, Samuel of Jeremia; weer anderen verschuiven den tijd waarin het boek zou opgesteld zijn, naar het tijdperk der Richters, der regeering van Josia, of zelfs na de Babylonische Ballingschap. Al deze gissingen leveren veel meer moeilijkheden op dan de oude overleveringen, dat het 't werk van Jozua is, die het voorbeeld van Mozes opvolgde in het opschrijven van de gebeurtenissen van zijn tijd; eene taak, die hem door God opgedragen schijnt te zijn, gelijktijdig met zijne eerste aanstelling als helper van Mozes (Exod. XVII : 14).

RICHTEREN, het tweede geschiedkundige boek loopt over een tijdperk van ongeveer 300 jaar (of 450 jaar, naar de door Paulus aangehaalde tijdrekening der Septuaginta, Hand. XIII : 20), en beschrijft het trapsgewijze verval van Israël na Jozua's dood, tot een toestand van regeeringloosheid en godsdienstigen afval.

WANNEER EN DOOR WIEN GESCHREVEN. Het is onzeker wie er de schrijver van is; de Joodsche overlevering schrijft het aan Samuel toe. Hedendaagsche Schriftbeoordeelaars meenen dat de uitdrukking „tot op dezen dag” beteekent de tijd van Salomo; echter schijnt hoofdst. 1 : 21 betrekking te hebben op een tijd, die aan de inneming van Jebus door David, in het begin zijner regeering, voorafging; terwijl men uit XVIII : 14 zou moeten opmaken, dat het daarin verhaalde na de Assyrische Ballingschap van Israël voorviel. Het is zoo goed als zeker dat hoofdst. 1 : 6—XVI een ouder verhaal bevatten, dat zeer waarschijnlijk door Samuel werd geschreven en door andere geschiedschrijvers vervolgd; en dat deze gedenkstukken denkelijk door Ezra of Nehemia tot één harmonisch geheel (eindigende met 2 Kon.) zijn gemaakt. De hoofdgedachte van het geheel is: „Er was geen koning in Israël; een ieder deed wat recht was in zijne eigen oogen.” De regeering kan een bond genoemd worden der onderscheiden stammen. Maar ongeloof en gebrek aan eenheid maakten ze tot een prooi van de heidenen rondom hen, die zij nagelaten hadden uit te roeien. Zevenmaal werd Israël aan een vreemd juk onderworpen, en zestien Richters aanvaardden, op Gods bevel of door de keuze des volks

(zooals Abimelech) een tijdelijk opperbestuur. Eenigen dezer, zooals Simson en Samuel, en waarschijnlijk Abimelech, Thola en Jaïr, waren tijdgenooten. De waardigheid werd daarna levenslang (na Jeftha) en erfelijk (in den tijd van Samuel), en bereidde zodoende langzamerhand den weg tot het koningschap.

Het is opmerkenswaard dat, van de dagen van Pinehas tot aan de dagen van Eli, er nooit sprake is van het priesterschap, en dat met Eli de waardigheid van het geslacht van Eleazar op dat van Ithamar overging, omdat, zooals de Joden zeggen, de toenmalige hoogepriester uit Eleazar aan het onnatuurlijk offer van Jeftha wijding had gegeven. De boeken van Jozua en der Richteren staan in dezelfde verhouding tot de boeken der Wet als de Handelingen der Apostelen tot de Evangeliën; maar de eerste beschrijven het verval van de Joodsche, de laatste de toeneming der Christelijke Kerk.

RUTH. Dit is een vervolg op het boek der Richteren (onder hetwelk de Joden het rangschikten) en is de keten die dat tijdperk met het koningschap verbindt. Het geeft de geslachtslijst van David, en vervolgt dus de afstamming van het „zaad”, dat aan Abraham beloofd was. Het behelst een tijdperk van tien jaar, gedurende welke Debora en Barak over Israëel richtten, en men houdt Samuel voor den schrijver. Het is zeer rijk aan voorbeelden van geloof, geduld, werkzaamheid, trouwe liefde en de genadige voorzienigheid Gods, die uit het kwade het goede laat voortkomen. De vroomheid en vriendelijkheid van Boaz steken gunstig af bij de karaktertrekken van sommige Richters (Abimelech, Jeftha, Simson), en de bekeering der Moabietische, hare opname in de gemeente van God, de eereplaats welke zij ontving als „eene moeder in Israel”, wierpen een nog grooteren blaam op het „uitverkoren volk,” dat tot het heidendom verviel en zich overgaf aan de grootste zedeloosheid (laatste hoofdstukken van het boek der Richteren); reeds hier ziet men de waarschuwing bewaarheid, die door Christus werd gegeven; „velen zullen komen van Oosten en Westen, en zullen met Abraham, Izaak en Jakob aanzitten in het Koninkrijk der Hemelen.” (Matth. VIII : 11).

Evenals de boeken van Jozua en der Richteren de leidingen Gods aantoonen met de verbondene en toch van elkander onafhankelijke stammen, zoo beschrijven de vier volgende boeken Zijne leidingen met Zijn volk, onder het bestuur van een koning.

(Wordt vervolgd.)

DE NIEUWE REGELING IN DE ZENDING.

Op 11 September l.l. werd Ouderling Steve L. Love van de Amsterdamsche conferentie, en op 26 Sept. Ouderling Henry J. Watkins, alsmede President J. Fred. Barlow van de Arnheemsche, en Estel

L. Wright, president van de Groninger conferentie, eervol van de werkzaamheden hier in de zending ontslagen, om per eerste gelegenheid naar huis te keeren.

Sedert dien echter heeft het Eerste Presidentschap te Salt Lake City het noodig geacht om in verband met de omstandigheden nog een aantal andere zendelingen naar huis te roepen, wier namen alsmede de datum van aankomst wij hier laten volgen:

Wm. R. Parker (8 Mei 1912) Roy. P. Christensen, (1 Juli 1912) Wm. M. Richardson, (23 Sept. 1912) Wm. S. Hill, (dezelfde datum) James N. Lamp, (6 Nov. 1912) Frank S. Emery (dezelfde datum) Jos. A. Burrows, 3 Dec. 1912) Jesse V. Parker, (dezelfde datum) Frank J. Stevens, (30 Jan. 1913) Glen. H. McEwan (10 April 1913) Frank L. Beatie, (dezelfde datum) A. Freebairn Jr., (13 April 1913) Chas. O. Jackson, (6 Mei 1913) Andrew C. Smith, (dezelfde datum) John H. Burningham, (dezelfde datum) Marshall H. Flake, (dezelfde datum) Jos. Wm. Nikolaus, (29 Juni 1913) Leland L. v. Orden, (dezelfde datum) E. M. Christensen, (dezelfde datum) Melvin M. Leishman, (31 Oct. 1913) Wayne M. Atwood, (14 Nov. 1913) Grant M. Romney, (28 Nov. 1913) John. H. Cottom, (dezelfde datum) W. Le Roy Mahoney, (dezelfde datum) Gosse Slot, (28 Jan. 1914) Daniël Milton Marble, (dezelfde datum) Evan L. Aiken, (dezelfde datum) Lyles Wm. Larkin, (1 April 1914) Bar Neff Smith, (25 April 1914) Carlyle Chaffin, (9 Mei 1914) Joh. E. Felt, (5 Juni 1914) Robert Dewey McKell, (5 Juli 1914) Willard G. McMullin, (19 Juli 1914) Mason Gardner, (dezelfde datum) Erwin D. Bailey, (dezelfde datum) Frank W. Wayman (dezelfde datum) Lx. J. Leonard Love (dezelfde datum).

President Le Grand Richards schrijft hierbij:

„Handelende overeenkomstig instructies van het Eerste Presidentschap van de Kerk, door President Hyrum M. Smith van de Europeesche Zending, zijn deze zendelingen van hun werk in deze zending ontslagen en zullen Rotterdam verlaten op Zaterdag 3 October, om naar Engeland te gaan, alwaar sommigen, zij die hun tijd om naar huis terug te keeren bijna vervuld hadden, ontslagen zullen worden. terwijl het overige gedeelte verplaatst zal worden naar zendingen in de Vereenigde Staten, alwaar zij in staat zullen zijn hun zendingswerk voort te zetten zonder lastig te worden gevallen door de verschrikkelijke oorlogstoestanden welke thans hier in Europa bestaan. De Broederen hebben het wijs geacht het aantal werkkrachten hier in de zending te beperken, enkel voldoende in aantal hier latende om opzicht te houden over het werk van het Locale Priesterschap, en toe te zien dat het werk voorspoedig voort zal gaan onder hunne directie. Voorloopig ten minste zullen er twee Ouderlingen blijven in elke Conferentie, terwijl de Zendingspresident en de Secretaris eveneens hier blijven. De verblijvende Ouderlingen zijn als volgt geplaatst:

President Le Grand Richards en Secretaris R. B. West, Crooswijksche Singel 7b, Rotterdam; Rotterdamsche Conferentie, President Bakke Postma, bijgestaan door Joh. E. Adams, St. Jansstraat 15, Rotterdam; Amsterdamsche Conferentie. President Chas. S. Clark, bijgestaan door Wilford B. Murray, Eerste Helmersstraat 73-1, Amsterdam; Arnhemsche Conferentie, President Peter Lee Nebeker, bijgestaan door Borgan A. Anderson, Spijkerlaan 9 Arnhem; Groninger Conferentie, President Walter B. Hanks, bijgestaan door Leslie T. Foy, Gijsbert Japicxstraat 33, Leeuwarden.

President Hyrum M. Smith zegt: „Deze daad, om namelijk uwe zending te sluiten, valt te betreuren natuurlijk, maar sedert wij gevoelen dat het de wensch is van hen die over ons zijn geplaatst, kan niets anders dan goed er het gevolg van zijn, en is het te hopen dat de leden der Kerk, die hier in Holland blijven, de Broederen in deze hunne daad zullen ondersteunen, en dat u weten zult dat de eenige reden waarom de zendelingen weggaan, is, om gehoorzaam te zijn aan dezelfde autoriteit welke hen hier geroepen heeft. De meesten van de Ouderlingen zouden veel liever gebleven zijn, maar zij hebben zich te onderwerpen aan hen die in gezag over hun geplaatst zijn. Het is te hopen dat de leden zich niet opgewonden over dit vertrek zullen gevoelen, of ontmoedigd in eenig opzicht, maar dat zij alles zullen doen wat mogelijk is om hen bij te staan die het hoofdpzicht blijven houden door heel de Zending heen, en dat zij ijverig voort zullen gaan om de geboden des Heeren te onderhouden, opdat zij waardig mogen worden bevonden de beloften die Hij aan alle Zijne getrouwe kinderen gegeven heeft, alsmede de bescherming die Hij geven kan in tijden van moeite.”

LE GRAND RICHARDS.

BRIEVEN UIT ZOUTMEERSTAD.

Sedert het verschijnen van de „Utah-Nederlander”, ons wèlslagend Hollandsch weekblad in het Rotsgebergte, heeft de briefschijver min of meer gevoeld alsof het onnoodig ware de plaatselijke gebeurtenissen in den kring onzer landgenooten aan de **Ster** te berichten. Maar daarop is hij teruggekomen. Immers maar enkelen in het vaderland krijgen de Utah-courant onder de oogen.

In de afgeloopen veertien dagen is er weer eens eene verandering gekomen in de Hollandsche Vergadering. President Roscoe W. Eardley, in een anderen werkkring geroepen, werd den 7 den Augustus j.l. met zijne raadgevers (Ouderlingen Pieter Noorda en Jacob J. de Brij) eervol ontslagen. Om de nieuwe organisatie schoonboek te kunnen beginnen, ontvingen de broeders en zusters, die als plaatselijke zendingen gewerkt hadden, tevens een eervol ontslag.

Op genoemden datum werd Ouderling W. J. de Brij op de gebruikelijke wijze tot president aangesteld. Wegens verschillende omstandigheden (o. a. uitstедigheid van den Ringpresident) moest het aanstellen van nieuwe raadgevers toen uitgesteld worden. Vrijdag 21 Aug. echter was President Nephi L. Morris aanwezig en werden geïnstalleerd, respectievelijk als „rechter“- en „linkerhand“: Ouderlingen Johan Springer en Marinus Visser. Dit bepaalde het presidentschap weer tot den Salt-Lake-Ring, zooals het vóór het tijdvak van het jongst afgetreden drietal was.

Over den Zoutmeerring gesproken: wij vergaten bijna den Secretaris! Deze, Ouderling Cornelis de Gooijer, woonde óók buiten de palen en hém werd eveneens een eervol ontslag uitgereikt. Zijn stoel werd ingenomen door Ouderling Anthon P van Bezooijen, die aantekening gaat houden „van het geen er na dezen zal geschieden“.

Nog kort geleden had de Hollandsche Vergadering uitzicht op een aantal afscheidsfeestjes; enkelen onzer broeders zijn naar dat „dierbaar stukje grond waar eens ons wiegje stond“ op zending geroepen, maar het afgrijselijke oorlogsondier, dat dezer dagen dood en verderf uitbraakt over de arme oude wereld, zal hen voorlooping wel hier doen blijven. Enfin, wat in een goed vat is.

Er is diepe sympathie hier — en niet alleen in Hollandschen kring — voor ons kranige landje, waar het slagvaardig zijn zooveel opofferingen vraagt. De hemel geve dat het daar niet tot vechten kome, wordt er gezegd. Het is van wereldbekendheid hoe het levensbloed onzer vrijheidslievende voorouders Neêrlands grond gedrenkt en de wateren rood geverfd heeft. Zij die dit weten, wellicht Holland zelf bezocht hebben, hopen dat „that heroic nation“ (die heldhaftige natie) ontkomen zal aan het fel dreigende gevaar. O, hoe juist ons hart dat toe!

SCRIBBLER.

INHOUD:

Oorlog	Blz. 289	Iets over het Oude	
Alles wel! Alles wel!	„ 292	Testament.	„ 299
Het klooster van den		De nieuwe regeling in	
Heiligen Bernardus.	„ 293	de zending	„ 301
Zaait aan alle wateren	„ 296	Brieven uit Zoutmeer-	
Onze geheime gebeden	„ 297	stad	„ 303

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.